

Metody stosowane w naszym przedszkolu

Metody czynne

- metoda samodzielnych doświadczeń
- metoda kierowania własną działalnością dziecka
- metoda zadań stawianych dziecku

Metody oglądowe

- obserwacja i pokaz
- osobisty przykład nauczyciela
- udostępnianie sztuki – dzieła plastyczne, przedstawienia teatralne, ilustrowane artystycznie utwory literackie, koncerty muzycznego

Metody słowne

- rozmowy,
- opowiadania,
- zagadki,
- objaśnienia i instrukcje,
- sposoby społecznego porozumiewania się,
- metody żywego słowa,

Metody aktywizujące

- burza mózgów
- metoda projektów
- gry dydaktyczne

Ponadto codzienną praktykę pedagogiczną wzbogacamy o nowatorskie toki metodyczne:

Czynnościowe nauczanie matematyki wg koncepcji prof. Edyty Gruszczyk – Kolczyńskiej;

Celem tej metody jest wspomaganie rozwoju umysłowego dzieci, zwłaszcza w zakresie kształtowania pojęć matematycznych, ćwiczenie odporności emocjonalnej dziecka oraz budowanie pozytywnego obrazu samego siebie. Metoda E. Gruszczyk - Kolczyńskiej sprzyja również stymulowaniu uzdolnień matematycznych u dzieci, dobrze przygotowuje do nauki matematyki w szkole. Okres przedszkolny to czas otwierania się dziecięcych oczu na świat, czas poznawania i doświadczania. To także okres wielkich możliwości, które wymagają odpowiedniej stymulacji i bodźców potrzebnych do kształtowania czynności umysłowych. W edukacji matematycznej ważne jest, aby mieć świadomość tego, w jaki sposób dzieci uczą się. Najważniejsze są osobiste doświadczenia. Stanowią one budulec, z którego dziecko tworzy pojęcia i umiejętności, rozwija myślenie, hartuje dziecięcą odporność. W trakcie tych doświadczeń dziecko powinno mówić, tzn. słownie określać swoje spostrzeżenia, sens wykonywanych czynności i przewidywane skutki. Mówienie o wykonywanych czynnościach sprzyja koncentracji uwagi i pomaga dziecku dostrzec to, co ważne.

Kinezylogia edukacyjna Paula Dennisona;

Metoda ta wspomaga proces uczenia się poprzez ruch. Ćwiczenia zaproponowane przez autora metody poprawiają koncentrację i pozwalają jednocześnie uruchomić obie półkule mózgowe. Dzięki nim można rozciągać mięśnie i niwelować ich napięcie, co pozwala mózgowi wykorzystywać całą energię do przyswajania nowych informacji, czyli uczenia się. Ćwiczenia dr Denisona angażują między innymi obie strony ciała, skoordynowane ruchy gałek ocznych, rąk i nóg, co równomiernie uaktywnia obie półkule.

Pedagogika zabawy „Klanza”

Pedagogika ta włącza do nauczania i wychowania metody kreatywne, aktywizujące, pobudzające emocje i wyobraźnię z przełożeniem ich na takie sytuacje, w których uczestnik grupy może bez lęku rozwijać swoje najlepsze strony.

Proponuje zabawy i gry, które:

- zapewniają dobrowolność uczestnictwa,
- wykluczają rywalizację,
- dają możliwość komunikowania się poprzez ruch, słowo, plastykę, oraz inne środki wyrazu.

Głównym atrybutem wykorzystywanym w pracy opisywaną metodą jest duża, kolorowa chusta, która przyciąga uwagę dzieci, ożywia je i daje im wiele radości, uśmiechu. Pomaga dzieciom zapomnieć o strachu i poznać lepiej innych uczestników zabawy. Jest ona wspaniałym środkiem do rozbudzenia dziecięcej wyobraźni, kiedy staje się balonem, wiatrem, łodzią, siecią rybacką oraz tym wszystkim, o czym tylko można pomarzyć. Możliwości jej zastosowania są nieograniczone, dlatego staje się ona dowodem na to, że im prostsze formy i pomoce, tym lepsza zabawa.

Metody twórczych zajęć ruchowych: gimnastyka Rudolfa Labana

Metoda gimnastyki twórczej Rudolfa Labana nazywana jest także metodą improwizacji ruchowej. Daje możliwość podejmowania ruchu zgodnie z własną inwencją twórczą, fantazją, doświadczeniem.

Tematyka zadań ruchowych wywodzi się z pięciu zasadniczych tematów:

1. Wycucie (świadomość) własnego ciała.
2. Wycucie ciężaru i czasu.
3. Wycucie przestrzeni.
4. Rozwijanie wycucia płynności ruchu i ciężaru w przestrzeni.
5. Adaptacja ruchów własnych do ruchów partnera lub grupy.

Metoda Carla Orffa

Głównym celem i zadaniem tej metody jest wyzwolenie u dzieci tendencji do samoekspresji i rozwijania inwencji twórczej. Zdaniem C. Orffa muzyka rodzi się z mowy, ruchu i gestu. Wykorzystane i przetworzone na język muzyczny powinny być to, co dziecku najbliższe: słowo, gest, ruch. Zaspokojenie potrzeby ruchu w formie dobranej przez samo dziecko, daje okazję do rozładowania napięć emocjonalnych, do ich odreagowania.

Techniki parateatralne

Drama, Techniki zmiany ról, Pantomima, Teatrzyk kukielkowy, pacynkowy, zabawy paluszkowe.

Aktywność twórcza dziecka jest jego naturalną potrzebą biologiczną którą można wykorzystać tworząc odpowiednie sytuacje edukacyjne.

Teatr ma ogromne walory kształcące, wychowawcze oraz terapeutyczne. Uczy poczucia współodpowiedzialności, samodyscypliny, koncentracji uwagi, radzenia sobie z sytuacją stresową, ćwiczy pamięć oraz daje satysfakcję z wykonanej pracy. Jest odpowiedni dla dzieci uzdolnionych, gdyż umożliwia rozwijanie ich predyspozycji, jak też dla dzieci mających różne trudności, powoduje wzrost wiary we własne możliwości.

Metoda Ireny Majchrzak – zabawy z literami

Odimienna metoda nauki czytania stosowana jest już wśród bardzo małych dzieci. Punktem wyjścia jest pokazanie dziecku jego imienia – „wizytówki”, a następnie imion znanych bliskich mu osób. Dzięki temu dziecko zauważa, iż imię można nie tylko usłyszeć i wymówić, lecz również zobaczyć, że samo dziecko zostało przedstawione w kształcie liter, lub, że zostało schowane za zasłoną liter. Następne etapy to wiele gier i zabaw pozwalających dzieciom na poznanie pozostałych imion, wyrazów, oraz liter alfabetu.

„Sprawdzanie obecności”, „ściana pełna liter”, „deszcz imion”, „targ liter”, „gra w sylaby”, „nazywanie świata” i inne sformułowania – to nazwy ćwiczeń oraz hasła charakterystyczne dla metody dr Ireny Majchrzak.

Zabawy badawcze, doświadczenia, obserwacje przyrodnicze

Naturalną metodą poznawczą stosowaną przez dzieci w wieku przedszkolnym jest aktywność badawcza, występuje ona w dwóch postaciach. Pierwsza to samodzielne odkrywanie. Dziecko ma tu pełną swobodę działania, samo wyznacza sobie tempo i czas pracy, ale jednocześnie jest to uczenie się drogą prób i błędów, w którym narażone jest ono na wiele trudności i porażek. Drugi sposób odbywa się pod kierunkiem nauczyciela. Nauczyciel zajmuje tu rolę inicjatora sytuacji, prowokuje do stawiania pytań, udostępnia stosowne metody i pomoce badawcze, ukierunkowuje go podczas badań i eksperymentowania.

Metoda Porannego Kręgu

Metoda ta obejmuje swym zasięgiem wszystkie zmysły: dotyk, wzrok, słuch, węch i smak. Głównym jej celem jest dostarczenie wychowankom określonej ilości bodźców, które pobudzają zmysły do działania, a co za tym idzie, **stwarzają poczucie bezpieczeństwa, zaufania i radości**. Fundamentem metody „Porannego Kręgu” jest otaczający nas świat przyrody, który jest źródłem podstawowych symboli: żywiolów, barw, zapachów, smaków, odgłosów, wrażeń dotykowych i termicznych, które przyporządkowane zostały określonej porze roku.

„EDUKACJA PRZEZ RUCH” DOROTA DZIAMSKA

„Edukacja przez ruch”- to system form i metod kształcenia oraz terapii, który wykorzystuje naturalny, spontaniczny ruch organizmu. Człowiek rusza się, a więc przez ruch uaktywnia zmysły, dzięki którym poznaje otaczający go świat.(Dorota Dziamska „Edukacja przez ruch, Kropki, kreski...” WSiP 2005)

Metoda D. Dziamskiej polega na wykorzystaniu spontanicznej aktywności i radości dzieci na zajęciach. Jest to integracja ciała ze zmysłem w rytm dobranej przez dorosłą osobę muzyki. W trakcie pracy :

- synchronizujemy pracę mózgu,
- wspomagamy koncentrację oraz polisensoryczne poznawanie,
- rozwijamy się emocjonalnie, społecznie i poznawczo.

Każde takie zajęcia zawierają:

- Ćwiczenia mające charakter graficzny lub manipulacyjny; rytmicznie wykonywane przy optymalnym ruchu ciała.
- Swobodne wykorzystanie różnych technik plastycznych.
- Zestawienie indywidualnych kart pracy w prezentację grupową, przeprowadzenie rozmów na ich temat
- Wykorzystywanie powstałych kart pracy przy analizie.

Poprzez pracę tą metodą dziecko zyskuje:

- sprawność grafomotoryczną
- umiejętność współpracy grupowej
- możliwość odreagowania stresów spowodowanych niepowodzeniami
- większą wiarę we własne siły
- umiejętność wypowiedzania się, wzbogacanie słownika